

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Ποίος ήτο ο φονεύς του αδελφού μου»

του Γεώργιου Βιζυηνού

από το Θεατρικό Σχήμα Έξοδος σε συνεργασία με το Τμήμα Επιστημών Αγωγής Πανεπιστημίου Κύπρου

Σκηνοθεσία: Λουκάς Πρασιτίτης. Βοηθός σκηνοθέτης: Δήμας Δημοσθένους

Σκηνικά: Κυριάκος Κυριάκου. Κοστούμια: Ελένη Ζενιέρη. Φωτισμός: Στέλια Δημητρίου. Παίζουν: Πέτρος Κονόμου, Κλημεντία Περράκου, Μιχάλης Κορομιάς, Χριστόδουλος Μαρτάς, Ανδρέας Βιδάλης, Έλλη Κυριακίδου, Δήμας Δημοσθένους κ.ά.

ΑΥΤΟ το σημείωμα έρχεται πολύ αργοπορημένο. Συνήθως μια παράσταση αφήνει το αποτύπωμά της στην επιφάνεια της μνήμης μας ανάλογα με το καλλιτεχνικό της βάρος. Υπάρχουν κάποιες που ξεπλένονται με το πρώτο κύμα της ρουτίνας το πρωί της επομένης. Υπάρχουν άλλες που δεν έχουν φύγει εδώ και χρόνια, που σημαίνει μάλλον ενσωματώθηκαν στο αισθητικό μας οικοσύστημα συμμετέχοντας πια στη διαμόρφωση κριτηρίων και μέτρων. Η παράσταση στην οποία θα αναφερθώ δεν ανήκει σε καμιά από τις δυο κατηγορίες. Η ανάμνησή της όμως συνεχίζει να μου λέει ότι

χρωστάω αυτό το σημείωμα, έστω και με τέτοια καθυστέρηση. Την παραγωγή του Θεατρικού Σχήματος Έξοδος σε συνεργασία με το Τμήμα Επιστημών Αγωγής Πανεπιστημίου Κύπρου την έχω δει στις τελευταίες της παραστάσεις στο πλαίσιο του Πολιτιστικού

Φεστιβάλ του Πανεπιστημίου, όταν πια πλησίασε στην ολοκλήρωση του κύκλου. Μέγα θέμα ανοίγει μπροστά μας κάθε φορά που η λέξη «ερασιτέχνης» αφορά κάποιο συντελεστή μιας παραγωγής ή κάποιο εικαστικό ή μουσικό. Ας προσπαθώ να το θέσω παραστατικά: Μήπως η Τέχνη είναι... διώροφη και έχει όροφο για επαγγελματίες και άλλο για ερασιτέχνες;

Ή μήπως της ταιριάζει περισσότερο η παρομοίωση με δρόμο μακρύ και πλατύ όπου όλοι πορεύονται προς την καλλιτεχνική ολοκλήρωση, όπου άλλοι προηγούνται και άλλοι έπονται, αλλά κανείς δε ζητά διπλώματα στα διόδια;

Η παράσταση «Ποίος ήτο ο φονεύς του αδελφού μου» σπρώχνει τους θεατές της προς τη δεύτερη άποψη. Ο σκηνοθέτης Λουκάς Πρασιτίτης, καθηγητής στο Τμήμα Επιστημών Αγωγής, συνδυάζει στη διανομή των ρόλων έμπειρες επαγγελματίες, όπως την Κλημεντία Περράκη και την Έλλη Κυριακίδου, με νέους ηθοποιούς απόφοιτους δραματικών σχολών και με ερασιτέχνες φοιτητές. Αυτό προσδίδει στην προσπάθεια μια ενδιαφέρουσα θεατρική χροιά, ένα παιχνίδι με τα βάθη του ανάγλυφου.

Μερικοί ξέρουν να εμβαθύνουν στην ύλη του κειμένου με επαγγελματική αποφασιστικότητα, άλλοι χτυπιούνται μ' αυτή τη σκληρή ύλη πάνω στην επιφάνεια, κανείς όμως δεν είναι «εκτός», κανείς δε βαδίζει σε λάθος κατεύθυνση. Συνοδοιπόροι και ομοϊδεάτες, στηρίζουν την έντεχνη διασκευή του κειμένου του Βιζυηνού. Η διασκευή αποτελεί τη βασική πρόταση της παράστασης. Ένα από τα κύρια στοιχεία της αποτελεί η διπλή φιγούρα του αφηγητή, από τους οποίους ο ένας συμμετέχει στην υπόθεση αλλά και αποστασιοποιείται απ' αυτήν, και ο άλλος, σχεδόν ταυτίζεται με το συγγραφέα, αλλά και το ενδιαφέρον παιχνίδι με το χρόνο

της δράσης, με τις πολλαπλές αναδρομές και τις εμβολές σκηνών στην κύρια αφηγηματική γραμμή, το οποίο έχει διπλό λειτουργικό ρόλο στην παράσταση. Από τη μια μεταδίδει τη δραματική αγωνία της υπόθεσης, από την άλλη ξελαφρώνει πολλούς νέους ηθοποιούς από τα

υπερβολικά γι' αυτούς υποκριτικά βάρη με το σπάσιμο των πιο δραματικών επεισοδίων και με την ομαδική ευθύνη των σκηνών. Ο χώρος της οδού Αξιοθέας όπως πάντα θεατρικά γόνιμος και λειτουργικός, φιλοξένησε τη διασκευή, ως να ήταν για κείνο το χώρο φτιαγμένη εξ αρχής.

Καταγυρευμένος από το λόγο το Βιζυηνού ο Λουκάς Πρασιτίτης πιστεύει στη δύναμή του και μεταφέρει στην παράστασή του μεγάλο όγκο κειμένου. Γι' αυτό και οι μουσικές παρεμβολές είναι πολύτιμες, δημιουργούν σωστές πολιτισμικές παραπομπές και τονίζουν συναισθηματικά το κείμενο.

Η Κλημεντία Περράκη αποτελεί το υποκριτικό κέντρο της παράστασης. Είναι δυνατή και φυσική... Όμως και στο δικό της παίξιμο, όπως και στο παίξιμο των άλλων ηθοποιών της παράστασης, διαφαίνεται η σκηνοθετική προέλευσης μανιέρα να γίνονται κάποιοι υποκριτικοί μικροτονισμοί, δηλαδή, να χρωματίζεται υποκριτικά η κάθε λέξη εις βάρος του γενικού υποκριτικού σκοπού της σκηνής.

Άξια σεβασμού προσπάθεια. Άξιο θαυμασμού το μεράκι. ●

